

Ő az, vagy nem ő az? Jézus az isteni küldött, a Messiás, akit úgy várunk, hogy felszabadítson bennünket a római iga alól, vagy csak egy az ügyesebb próféták közül, aki az átlagnál jobb trükköket ismer? Ezek a kérdések vibrálnak a levegőben, ezek foglalkoztatják a közvéleményt – kicsiket és nagyokat, művelteket és egyszerűbb lelkeket, férfiakat és nőket egyaránt. Megy az esélylatolgatás, a valószínűségek számítás, és persze megszólalnak az önző egyéni érdekek is: melyik oldalra álljak?, feljelentsem?, ne jelentsem? ha én nem teszem, megteszi más ... akkor már mégis inkább nekem legyen hasznom belőle ... de biztosan nem puskázzuk el a nagy lehetőséget? Hátha mégis ő az?

Egy biztos: a zsidók érezték, hogy nagy dolgok vannak készülőben, amiben így, vagy úgy, de részt kell venniük: itt közömbösségnek, rezignáltságnak helye nincs. Állást kell foglalni, bár ez a döntés talán az életükbe kerül. Vajon érzünk mi még hasonlót? Pislákol még legalább bennünk az a láng, ami annak idején, a kincstalálás örömeiben az eget nyaldosva lobogott? Vagy csak legyintünk: ugyan, hol van az már, hát nem mindegy? Élünk és túlélünk, s már ez is valami – tessék minket a többivel békén hagyni.

Hogyan tudunk kijönni ebből a fásultságból? Fel tudjuk-e pezsdíteni a környezetünket? Tudunk-e hiteles, követhető, vonzó, de meg nem alkuvó alternatívát felmutatni, vagy még inkább példamutatóan megélni kétezer esztendő múltán, ebben az individualista, a diktatúrákhoz képest kifejezetten toleráns és szabadelvű világban? Ahol mindent szabad, de nincs igazán súlya semminek! Mit adhatunk mi, amit e világ összes „zabhegyező köre” sem tud megadni a tiszta szívvel, és nyitott lélekkel kereső ember számára? Ez a fő kérdés, amit nem elég egyszer, hanem nap, mint nap fel kell tennünk magunknak ahhoz, hogy egyszer talán el tudjuk juttatni Jézus örömhírét azokhoz, akiknek „fülük van a hallásra”. De ez személyes, és rendszeresen megújított elköteleződés nélkül nem megy! Segíts ebben minket Uram!

Vincze Péter, Szár